

ทำไม!

ผู้บังคับบัญชา
ต้องรับผิดชอบ

เอกสารความรู้ สตร.
ลำดับที่ 2/ปีงบประมาณ 2561

ฉบับออนไลน์

ทำไมผู้บังคับบัญชา ต้องรับผิดชอบด้วย ?

เยาวนุช วิทยาภรณ์
ที่ปรึกษาด้านกฎหมายและระเบียบการคลัง

ศศิธร ช่อกระถิน
นิติกรชำนาญการ
กองละเมิดและแพ่ง กรมบัญชีกลาง

ผู้บังคับบัญชาในหลายหน่วยงานอาจสงสัย หรืออาจจะมีความกังวลเล็กน้อยเสียด้วยซ้ำ เมื่อได้รับแจ้งผลการพิจารณาวินิจฉัยสั่งการเรื่องความรับผิดชอบทางละเมิดจากกระทรวงการคลังว่า สำนักงานการสอบสวนที่หน่วยงานได้ส่งไปให้กระทรวงการคลังตรวจสอบ

สำนวนนั้น นอกจากจะทำให้เจ้าหน้าที่ต้องรับผิดชอบใช้ความเสียหายที่เกิดจากการกระทำด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของตนเองแล้ว ยังกระจายความรับผิดชอบให้ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นเหนือๆ ขึ้นไปต้องคดีอีกด้วย ซึ่งมากขึ้นตามความหนักเบาแก่กรณีของแต่ละคน

“เมื่อไม่ได้ทำ แล้วทำไมต้องรับผิดชอบ”

ยิ่งลูกน้องทุจริต ...
ยิ่งแล้วใหญ่ หัวหน้าไม่รู้เรื่อง
ด้วยเลย

เราจึงควรมาทำความเข้าใจกันว่า ในเรื่องของ **“ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่”** ที่มีกฎหมายและระเบียบ คือ พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ให้ถือปฏิบัติ เป็นเรื่องของการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ก็คือเราๆ ท่านๆ นี้แหละไม่ว่าจะเป็น

ข้าราชการ เช่น เจ้าหน้าที่การเงิน ผู้อำนวยการกองคลัง ครูบาอาจารย์ แพทย์ พยาบาล หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งองค์การบริหารส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนจังหวัด และเทศบาล ซึ่งมีทั้งนายกฯ และปลัดฯ รัฐวิสาหกิจ เช่น ผู้ว่าการ ผู้อำนวยการ จะเรียกชื่อตำแหน่งใดก็ตาม ท่านเหล่านี้ อยู่ในความหมายของเจ้าหน้าที่ของรัฐ พูดได้ง่ายๆ ว่าเป็น “ผู้มีตำแหน่งหน้าที่” ซึ่งการปฏิบัติงานย่อมขึ้นอยู่กับตำแหน่งหน้าที่ บางตำแหน่งต้องลงมือปฏิบัติ บางตำแหน่งต้องกำกับดูแล

...มาถึงตอนนี้คงนึกออกหลายๆ แล้วว่า **ทำไม** **ต้องรับผิดชอบ** **ทุกๆ**ที่ (คิดว่า) **ไม่ได้ทำ**

กระทรวงการคลังใช้
ข้อกฎหมายใดมาวินิจฉัยให้
ผู้บังคับบัญชาต้องรับผิดชอบใช้
ค่าสินไหมทดแทนด้วย

การต้องรับผิดชอบใช้
ความเสียหายตาม
พระราชบัญญัติความรับผิด
ทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.
2539 มีหลักสำคัญ
ประการหนึ่งคือ **ไม่ใช่การรับผิด**
อย่างลูกหนี้ร่วม ดังที่มาตรา 8
วรรคท้าย บัญญัติว่า “**ในกรณี**
ที่การละเมิดเกิดจากเจ้าหน้าที่
หลายคน มิให้นำหลักเรื่อง
ลูกหนี้ร่วมมาใช้บังคับและ
เจ้าหน้าที่แต่ละคนต้องรับผิดชอบ
ค่าสินไหมทดแทนเฉพาะส่วน
ของตนเท่านั้น” ดังนั้น การที่
ผู้บังคับบัญชาจะต้องรับผิดชอบใช้
จึงไม่ใช่เพราะต้องเข้ามาเป็น
ลูกหนี้ร่วมอย่างแน่นอน

ข้อกฎหมายที่นำมาใช้
พิจารณาก็คือหลักเกณฑ์
ตามพระราชบัญญัติความรับผิด
ทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.
๒๕๓๙ เช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่
อื่นๆ เพราะผู้บริหารหรือ
ผู้บังคับบัญชา อยู่ในความหมาย
ของคำว่า “เจ้าหน้าที่ ที่หมายถึง
ข้าราชการ พนักงาน หรือ
ผู้ปฏิบัติงาน ประเภทอื่น
ในหน่วยงานของรัฐตามมาตรา
4 ประกอบมาตรา 5 นั้นเอง

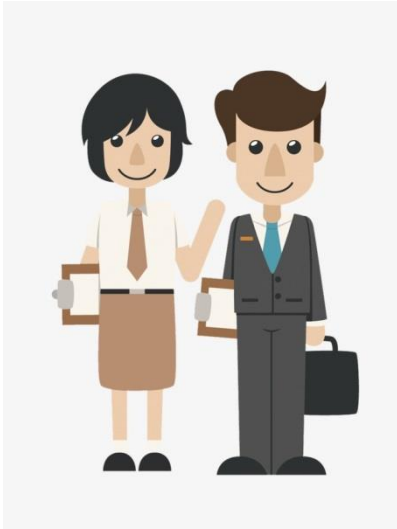

เมื่อหน่วยงานภายใต้การกำกับดูแล
ของตนเกิดความเสียหาย และผล
การสอบสวนปรากฏว่า ผู้บริหาร
หรือผู้บังคับบัญชามีพฤติการณ์
ที่ถือได้ว่าจงใจหรือประมาทเลินเล่อ
อย่างร้ายแรง ก็ย่อมต้องรับผิดชอบใช้
ความเสียหายด้วย นี่คือเหตุผล ทั้งนี้
ตามมาตรา 10 ประกอบมาตรา 8
ซึ่งสรุปได้ว่า ในกรณีที่หน่วยงาน
ของรัฐต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหม
ทดแทนแก่ผู้เสียหายเพื่อการละเมิด
ของเจ้าหน้าที่ ให้หน่วยงานของรัฐ
มีสิทธิเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิด
ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว
แก่หน่วยงานของรัฐได้ถ้าเจ้าหน้าที่
ได้กระทำการนั้นไปด้วยความจงใจ
หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง
สิทธิเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน
จะมีได้เพียงใดให้คำนึงถึงระดับ
ความร้ายแรงแห่งการกระทำ

และความเป็นธรรมในแต่ละกรณี
เป็นเกณฑ์โดยมิต้องให้ใช้เต็มจำนวน
ของความเสียหายก็ได้ ในกรณีที่
การละเมิดเกิดจากเจ้าหน้าที่
หลายคนมีให้นำหลักเรื่องลูกหนี้ร่วม
มาใช้บังคับและเจ้าหน้าที่แต่ละคน
ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน
เฉพาะส่วนของตนเท่านั้น และ
มาตรา 10 วรรคหนึ่ง บัญญัติ
โดยสรุปว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่เป็น
ผู้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ
ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ผู้นั้น
อยู่ในสังกัดหรือไม่ ถ้าเป็นการ
กระทำในการปฏิบัติหน้าที่
การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจาก
เจ้าหน้าที่ให้นำบทบัญญัติมาตรา 8
มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่ถ้ามิใช่
การกระทำในการปฏิบัติหน้าที่
ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่ง
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

จึงอาจกล่าวได้ว่า “ผู้ที่มีตำแหน่งย่อมมีหน้าที่และความรับผิดชอบควบคู่กันไปเสมอ”

การปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 คืออย่างไร

ตัวอย่างง่ายๆ ที่เห็นชัดๆ โดยไม่มีคำถามหรือข้อโต้แย้งเลย ก็คือการปฏิบัติงานตามลักษณะงานของแต่ละตำแหน่งที่

หน่วยงานกำหนดไว้ เช่น เจ้าหน้าที่การเงิน นิติกร เจ้าหน้าที่พัสดุ นายช่างโยธา พนักงานขับรถ หรือการปฏิบัติงานตามที่หน่วยงานหรือผู้บังคับบัญชามีคำสั่งมอบหมายเฉพาะเรื่อง เช่น เป็นกรรมการในคณะกรรมการต่างๆ เป็นต้น

อย่างไรก็ดี อาจจะมีคำถามถึงการกระทำบางอย่างที่มักมีข้อกล่าวอ้างหรือโต้แย้งว่าไม่ได้กระทำให้การปฏิบัติหน้าที่ เช่น ข้าราชการตำรวจที่กระทำการภายหลังออกเวรแล้ว เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานตามคำสั่งที่สั่งด้วยวาจา ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าจะนำมาพูดคุยกันในโอกาสต่อไป

หน้าที่ของผู้บังคับบัญชา ประการหนึ่งคือ “การกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่” การจะกล่าวอ้างว่า หรือโต้แย้งว่าไม่มีความรู้ในเรื่องนั้น ไม่มีความชำนาญ การอ้างว่า ได้มอบหมายให้ผู้ใต้บังคับบัญชาดูแลแล้ว หรืออ้างว่า ผู้ใต้บังคับบัญชาไม่ให้ความร่วมมือในการตรวจสอบหรือการโต้แย้งว่าไม่ใช่ผู้ทุจริตหรือเกี่ยวข้องกับการทุจริต เป็นสิ่งที่กล่าวอ้างได้ยากและเห็นว่าไม่เป็นเหตุผลเพียงพอที่จะทำให้พ้นความรับผิดชอบ

คำพิพากษาที่เป็นตัวอย่างเป็นข้อคิดเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้บังคับบัญชาได้อย่างชัดเจน คือ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่อ.626/2557 สรุปสาระสำคัญได้ว่า **ผู้ฟ้องคดี**

ในฐานะที่เป็นผู้บังคับบัญชาได้ปล่อยปละละเลยในการปฏิบัติหน้าที่ไม่ควบคุมดูแลการปฏิบัติงานของใต้บังคับบัญชาอันเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบโดยตรง เป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนด้วย

สัดส่วนความรับผิดของบุคคลต่างๆ ที่มีส่วนก่อให้เกิด ความเสียหาย

มาตรา 8 วรรคสอง
บัญญัติว่า “สิทธิเรียกให้ชดใช้
ค่าสินไหมทดแทนตามวรรคหนึ่ง
จะมีได้เพียงใดให้ค้ำประกันถึงระดับ
ความร้ายแรงแห่งการกระทำ
และความเป็นธรรมในแต่ละกรณี
เป็นเกณฑ์โดยมิต้องให้ใช้
เต็มจำนวนของความเสียหายก็ได้”

กระทรวงการคลังจึงมีแนวทาง
พิจารณาโดยค้ำประกันถึงหลักเกณฑ์
ดังกล่าวและแจ้งเวียนหน่วยงาน
แล้วตามหนังสือกระทรวงการคลัง
ด่วนที่สุด ที่ กค 0406.2/ว 66
ลงวันที่ 25 กันยายน 2550
เรื่อง แนวทางการกำหนด
สัดส่วนความรับผิดทางละเมิด
ของเจ้าหน้าที่ ดังตัวอย่างคือ

**กรณีเบิกจ่ายเงินโดย
ทุจริต ผู้ทุจริต รับผิดในอัตรา
ร้อยละ 100 ส่วนผู้เกี่ยวข้อง คือ
ฝ่ายการเงิน (เจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่
ตรวจสอบ/เสนอความเห็น)
รับผิดในอัตราร้อยละ 60
ผู้บังคับบัญชา รับผิดในอัตราร้อยละ 40** (ซึ่งประกอบด้วย
ผู้บังคับบัญชาขั้นต้น-ชั้นกลาง/
ผู้ผ่านงาน ร้อยละ 20
ผู้บังคับบัญชาชั้นสูง/ผู้อนุมัติ
ร้อยละ 20)

อย่างไรก็ดีกระทรวง
การคลังอาจกำหนดสัดส่วน
ความรับผิดที่แตกต่างออกไป
ขึ้นอยู่กับพฤติการณ์ ความร้ายแรง
แห่งการกระทำ และความเป็น
ธรรมในกรณีนั้นๆ เช่น ได้หักทวง
ผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปแล้ว
หรือผู้บังคับบัญชาสูงสุดสั่งเอง
โดยผลการ

ลองดูตัวอย่างซึ่งสรุปจากกรณีที่เกิดขึ้นจริงที่ผู้บังคับบัญชาต้องรับผิดชอบไป

กรณีทุจริตเงินในส่วนราชการ

เจ้าหน้าที่การเงินของโรงพยาบาล มีหน้าที่ในการเบิกจ่ายเงินงบประมาณ รับเงินรายได้ของสถานพยาบาลได้ทุจริตเบิกเงินของโรงพยาบาลไปรวม 60 ครั้ง และรับรายได้แล้วไม่นำส่งเป็นเงินประมาณ 14 ล้านบาท โดยการเขียนเช็คส่งจ่ายให้ตนเอง ๆ จากการตรวจสอบภายหลังพบว่ามีเงินกลับเข้าบัญชีเงินฝากของโรงพยาบาล 14 ครั้ง เป็นเงินประมาณ 1 ล้านบาท เป็นลักษณะของการหมุนเงินไปใช้จ่ายข้อบกพร่องสำคัญที่พบคือการเบิกจ่ายไม่มีเอกสารประกอบ ไม่มีการควบคุมสมุดเช็ค ไม่มีการจัดทำบัญชีรายรับของ

สถานพยาบาล ซึ่งล้วนแต่เป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ แน่แน่นอนว่าเจ้าหน้าที่รายนี้ทุจริตต้องรับผิดชอบเต็มจำนวน ส่วนผู้ที่เกี่ยวข้องคือผู้อำนวยการโรงพยาบาล ซึ่งมีหน้าที่ควบคุมดูแลการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ให้ปฏิบัติงานให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการ ไม่ได้กำกับดูแลให้มีการปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ พุทธิการณ์ถือเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้โรงพยาบาลได้รับความเสียหาย จึงให้ผู้ผู้อำนวยการรับผิดชอบตามความเสียหายที่เกิดขึ้นในอัตราร้อยละ 20 ของความเสียหายตามนัยมาตรา 10 ประกอบมาตรา 8

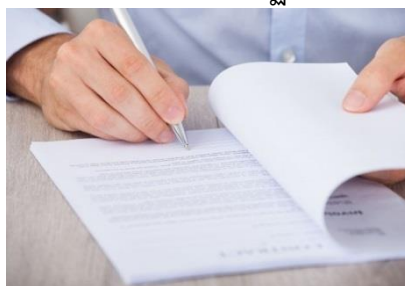
นอกจากนี้ เห็นควรเล่า ขยายความไปถึงผู้ที่เกี่ยวข้อง ที่ไม่ใช่ผู้บังคับบัญชาสักเล็กน้อย เพื่อเป็นอุทาหรณ์ กรณีนี้ได้มีการทุจริตโดยใช้วิธีการเขียนเช็ค สั่งจ่าย ผู้ทุจริตได้เขียนเช็ค โดยเว้นช่องว่างจำนวนเงินไว้ เพื่อเขียนตัวเลขเพิ่มเติม ไม่ขีดฆ่า “หรือผู้ถือ” และก็ไม่ได้เสนอเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอนุมัติเบิกจ่ายเงินตามเช็คไป

พร้อมด้วยแต่อย่างใด ผู้มีอำนาจ ลงนามในเช็คซึ่งมี 2 คน ก็ลงนามโดยไม่ได้ทักท้วงหรือ ให้แก้ไขให้ถูกต้อง พฤติการณ์ ถือเป็นการกระทำโดยประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุ ให้โรงพยาบาลได้รับความเสียหาย จึงให้รับผิดชอบในความเสียหายส่วนนี้ในอัตรา คนละ ร้อยละ 50

กรณีทุจริตเงิน ในองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น

หัวหน้าส่วนการคลังของ
องค์การบริหารส่วนตำบล
มีหน้าที่เบิกจ่ายเงินและเขียน
เช็คสั่งจ่ายเงินซึ่งต้องดำเนินการ
ให้ถูกต้องตามระเบียบของทาง
ราชการ อาศัยโอกาสในการ
ปฏิบัติหน้าที่กระทำการ
การทุจริต ได้เบิกจ่ายเงินของ
ทางราชการไปโดยไม่ชอบ
ตามข้อเท็จจริงหัวหน้าส่วนการ
คลังเป็นผู้เก็บรักษาสมุดบัญชี
ธนาคาร ได้ปลอมลายมือชื่อผู้มี
อำนาจสั่งจ่ายเงินในใบถอนเงิน

แล้วถอนเงินในบัญชีของทาง
ราชการนำเงินไปใช้ประโยชน์
ส่วนตัว การถอนเงินไม่มี
หลักฐานการจ่ายให้ตรวจสอบ
เพิ่มเติมจำนวนเงินในเช็ค
ปลอมลายมือชื่อผู้มีอำนาจ
สั่งจ่ายเช็ค พฤติการณ์เป็นการ
อาศัยโอกาสในการปฏิบัติหน้าที่

แสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้
โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับ
ตนเองหรือผู้อื่น เป็นเหตุให้ทาง
ราชการได้รับความเสียหาย
จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหม
ทดแทนเต็มจำนวน

เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องที่ต้อง รับผิดชอบใช้ความเสียหายด้วย

1. ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีหน้าที่ควบคุมกำกับดูแลการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ และมีอำนาจลงนามสั่งจ่ายเช็คของทางราชการ แต่ปล่อยปละละเลยไม่ควบคุมให้หัวหน้าส่วนการคลังจัดทำบัญชีและรายงานแสดงรายรับรายจ่าย และไม่ตรวจสอบเอกสารทางการเงินเพื่อตรวจสอบยอดเงินในบัญชีอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งลงนามสั่งจ่ายเช็คโดยไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่ทางราชการกำหนด เป็นช่องทางให้เกิดการทุจริตได้ง่าย พฤติการณ์เป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงให้รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในอัตราร้อยละ 60

2. นายองค์การบริหารส่วนตำบล ผู้บังคับบัญชาระดับสูง มีหน้าที่ควบคุมกำกับดูแลการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ และมีอำนาจลงนามสั่งจ่ายเช็คของทางราชการ แต่ปล่อยปละละเลยไม่ควบคุมให้หัวหน้าส่วนการคลังจัดทำบัญชีและรายงานแสดงรายรับรายจ่าย และไม่ตรวจสอบเอกสารทางการเงินเพื่อตรวจสอบยอดเงินในบัญชีอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งลงนามสั่งจ่ายเช็คโดยไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่ทางราชการกำหนด เป็นช่องทางให้เกิดการทุจริตได้ง่าย พฤติการณ์เป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงให้รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในอัตรา ร้อยละ 40

ขอเพิ่มเติมความชัดเจนอีกเล็กน้อยว่า หากหน่วยงานได้รับขอใช้เงินจากผู้ทุจริตก็จะนำมาหักออกจากความรับผิดของผู้ที่เกี่ยวข้องต่อไป

จึงพอจะสรุปสาเหตุที่ทำให้ผู้บริหารหรือผู้บังคับบัญชาต้องรับผิดชอบใช้ซึ่งถ้าไม่ตั้งใจกระทำผิดเสียเองแล้วได้ว่าการปล่อยปละละเลยไม่กำกับดูแล ผู้ใต้บังคับบัญชาให้ปฏิบัติงานให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ ไม่ได้ใช้ความระมัดระวังเลย หรือใช้ความระมัดระวังในการกำกับดูแลแล้วแต่ก็ยังไม่เพียงพอ เช่น มีการทุจริตทางการเงินเกิดขึ้นในหน่วยงานติดต่อกันมาหลายปี แต่หัวหน้าหน่วยงานซึ่งดำรงตำแหน่งตลอดในช่วงเวลาดังกล่าวไม่เคยทราบ ทำให้เห็นว่าเกิดจากการปล่อยปละละเลยในการกำกับดูแล อย่าลืมว่าการเบิกจ่ายต้องเสนอผู้มีอำนาจอนุมัติ การออกเช็คสั่งจ่าย หรือโอนเงินผ่านธนาคารจะต้องมี

การบันทึกบัญชี มีการจัดทำรายงานเงินคงเหลือประจำวัน ในด้านการจัดเก็บรายได้อีกเช่นกัน ที่พบประจำคือจัดเก็บแล้วไม่นำส่ง ซึ่งหากไม่ได้สนใจจัดระบบระเบียบแล้ว ก็จะเป็นช่องทางให้ทุจริตอย่างต่อเนื่อง ดังเช่นส่วนราชการในภูมิภาคแห่งหนึ่ง เจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นพนักงานจ้างเหมาได้ทุจริตโดยเบิกจ่ายเงินงบประมาณรายการสวัสดิการต่างๆ ระหว่างปี พ.ศ. 2553 – พ.ศ. 2557 เป็นเงินถึง 21 ล้านบาทบาท ซึ่งหัวหน้าส่วนราชการในภูมิภาคนั้น ต้องรับผิดชอบใช้

แน่นอนว่าเมื่อหัวหน้าหน่วยงานหรือผู้ที่มีอำนาจได้ออกคำสั่งให้รับผิดชอบแล้ว ผู้ต้องรับผิดชอบใช้ทุกคนย่อมไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว คำสั่งที่หน่วยงานสั่งให้เจ้าหน้าที่รับผิดชอบใช้เป็นคำสั่งทางปกครองซึ่งสามารถนำมาฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งได้ เนื่องจากเป็นเรื่องที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา 9 และมาตรา 11

แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ทั้งนี้ ก่อนฟ้องคดีปกครองต้องดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายตามขั้นตอนหรือวิธีการที่กฎหมายกำหนดไว้เสียก่อนในเรื่องนี้คือต้องอุทธรณ์ต่อผู้ออกคำสั่งเสียก่อน ผลของคำพิพากษาอาจมีทั้งให้เพิกถอนคำสั่ง รวมทั้งพิพากษาแก้ไขสัดส่วนความรับผิดชอบ ยังคงให้รับผิดชอบใช้อยู่แต่สัดส่วนความรับผิดชอบอาจมากขึ้นหรือน้อยแตกต่างกันไปจากคำสั่งของหน่วยงาน

ผู้เขียนเชื่อว่า คณะกรรมการพิจารณาความรับผิดชอบทางแพ่งและกระทรวงการคลังไม่ยากเห็นเจ้าหน้าที่ของรัฐท่านใดต้องมีเหตุให้ต้องรับผิดชอบใช้ความเสียหายให้แก่ทางราชการอันเนื่องมาจากปฏิบัติงานเลย และเข้าใจดีว่า ในฐานะที่เป็นผู้บริหารผู้บังคับบัญชา ย่อมต้องการผลักดันงานของหน่วยงานให้สำเร็จลุล่วง ต้องการความ “คล่องตัว” ในการปฏิบัติ จึงคิดว่า เป็นเรื่องของการใช้ “ดุลพินิจ” ของตน หรือในทางกลับกันก็ทำตามที่ได้ “ปฏิบัติ ตามๆ กันมา” ซึ่งก็ไม่ใช่ว่าจะ ถูกต้องเสมอไป

จึงขอฝากความเห็นไว้ว่า ผู้บังคับบัญชาควรมีความใส่ใจ มีการบริหารจัดการที่ดี ใช้เทคนิคต่างๆ ช่วย เช่น การบริหารความเสี่ยง การควบคุมภายใน สนใจ ในหลักเกณฑ์ระเบียบที่ต้อง ถือปฏิบัติ และที่สำคัญคือ มีธรรมาภิบาล

หวังว่าบทความนี้คงให้ ข้อมูล และเหตุผลรวมทั้ง กระบวนการตามกฎหมาย ในเรื่องความรับผิดชอบละเมิด สำหรับท่านที่เป็นผู้บังคับบัญชา ได้พอสมควร

กองบรรณาธิการ

กลุ่มงานพัฒนาและบริหารจัดการความรู้

สถาบันดำรงราชานุภาพ

สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย

โทร. 02 221 5958

www.stabundamrong.go.th

ขอขอบคุณ

คุณเยาวนุช วิทยาภรณ์

ที่ปรึกษาด้านกฎหมายและระเบียบการคลัง กรมบัญชีกลาง

คุณศศิธร ช่อกระถิน

นิติกรชำนาญการ

กองละเมิดและแพ่ง กรมบัญชีกลาง

สถาบันดำรงราชานุภาพ
สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย

www.stabundamrong.go.th
โทร. 0 2221 5958